

изведнѣжъ и неочаквано пада точно върху насъ. Облива ни ярка бѣла свѣтлина. Вижда се мократа земя съ протегнати, черни сѣнки, вижда се издигнатото, свито знаме, лицата на войниците и очуденитѣ възрѣни очи. Неволно възлнение и безпокойство настѣпватъ въ колоната. Навѣрно тѣй ясно ни виждатъ сега отъ тамъ. Нѣкои войници се спиратъ, чуватъ се плахи и сдържани разговори. Дружинниятъ командиръ продължава спокойно и невѣзможно да ези напредъ. Но той забелязва колебанието между войниците, спира се, и нехайно и високо вика:

— Защо се спиратъ? Какво отъ туй — нека си свѣти!..

Той стои върху коня си, цѣлъ облѣнъ отъ ослѣпителния блѣсъкъ, после се обръща и трѣгва напредъ. Загледанъ право въ прожектора, майорѣтъ подигравателно се провиква:

— Свѣтѣй, свѣтѣй! Инакъ какъ ще намѣримъ позицията. Ха, тѣй! Посвѣти ни...

Всѣкога почти, възпрѣки картитѣ, ние не олучвахме пѣтя ѣ сега прожекторѣтъ наистина ни помагаше. А при тия освѣтления турцитѣ не бѣха още стреляли, та и опасностъ нѣмаше. Една ярка, пѣтеводна звезда. А нѣкога, когато пѣрви пѣтъ ни облѣ тая свѣтлина, ние се спирахме, лѣгахме и недвижно чакахме, докато тоя огненъ погледъ се отмахнѣше отъ насъ. Но ние бѣхме вече свикнали. Нѣколко